

[Lis Møller]

Ministeren sagde, at der i 1981 var ca. 650, der søgte om godkendelse til adoption af udenlandske børn, og at ca. 90 pct. af ansøgerne blev godkendt. Ja men ministeren har jo ikke tallet med – det kan han heller ikke have – på de familier, som opgav undervejs, fordi de følte forundersøgelserne og kravet om undersøgelse hos psykiater for belastende. Jeg mener i øvrigt, at man i adoptionssager i hvert fald i tvivlstilfælde burde overveje, om det var rimeligt at lade ansøgerne få foretræde for samrådet med en bisidder.

Det fastholdes fortsat i mange samråd, har jeg forstået, at et adoptivbarn skal være mindst 9 måneder yngre end familiens yngste biologiske barn. Det kan måske forklares med, at en graviditet tager 9 måneder, men i dag er forældre jo så fornuftige, at de fortæller adoptivbørnene, at de er adoptivbørn. For adoptivbørn af en anden race ville det for øvrigt heller ikke kunne holdes skjult.

I adoptionsbetænkningen hedder det, at der hos barnløse ansøgere ikke bør stilles krav om sterilisationsundersøgelse som betingelse for godkendelse til adoption, men mistæneliggørelsen, eller hvad man vil kalde det, kommer alligevel længere nede i teksten, over dér opfordres til skærpet opmærksomhed over for adoptionsøgende, der angiver barnløshed som adoptionsmotiv, men som samtidig afviser tilbud om undersøgelse.

Til sidst vil jeg sige, at der er familier, som har kæmpet i 2, 3, 4 år eller mere for at få et adoptivbarn, mennesker som føler sig trådt på af såvel samråd som adoptionsnævn, mennesker som på et eller andet tidspunkt har følt, at de stod med ryggen mod muren, psykisk rystede og med 30.000–40.000 kr. på spil, og alligevel kæmper de altså videre for at give et eller flere børn en god opvækst. Derfor vil jeg gerne igen henstille til justitsministeren, at vi får reglerne taget op i retsudvalget og ser på, hvor de kan lempes, hvor det kan være rimeligt og forsvarligt, og at disse regler så godkendes af retsudvalget. Jeg beder også om, at det ikke er det samme organ, der udstikker reglerne, som er sidste ankeinstans. Det er muligt, at det ikke er justitsministeren, der skal være sidste ankeinstans. Det kan også være justitsministeriets familieretskantor, som tidligere sammen med justitsministeren har virket som ankeinstans.

Hr. Povl Brøndsted efterlyste adoptivbørns reaktion. Dertil vil jeg gerne sige, at jeg er

vokset op i et ualmindelig godt adoptions-hjem, men dengang var der heller ikke forundersøgelser.

Lise Østergaard (S):

Jeg vil gerne gøre nogle bemærkninger til enkelte af indlæggene.

Jeg skal først sige til justitsministeren, at jeg er fuldstændig enig i den uheldige virkning af den praksis, som jeg heller ikke forstår, at man, da man indførte lige ret mellem mænd og kvinder med hensyn til alderskriteriet, tilføjede, at den samlede alder for de to parteres vedkommende ikke måtte overstige en bestemt størrelse. Det lyder for mig ganske, som om man blot har ønsket at sige: vi har haft ret i den første afgørelse. 38 år for kvinden og 40 år for manden giver 78 år; vi giver nu 40 år til hver, så må slutsummen ikke overstige 78 år. Det siger sig selv, at det giver ganske urimelige virkninger, og jeg er meget tilfreds med, at justitsministeren er opmærksom derpå, fordi det lover for en ændring.

Jeg vil naturligvis gøre et par bemærkninger til fru Lis Møllers sidste indlæg og navnlig bruge det udgangspunkt, kan man sige, som fru Lis Møller har brugt, nemlig ordet »mistæneliggørelse«. Mistæneliggørelse af ansøgerne ønsker ingen af os. Jeg er ikke blind for den politiske slagkraft i at rette projektøren i én bestemt retning og kun i én, men jeg synes, at en mistæneliggørelse af det personale og af den sagkundskab, der arbejder med disse sager, er uheldig.

Når fru Lis Møller siger, at der foretages for mange psykiatrisk-psykologiske undersøgelser, har jeg ingen mulighed for at svare derpå, for jeg kender ikke grundmaterialet, men jeg kan i hvert fald sige, at det forekommer mig absurd, at dette rejses i denne sal som et politisk spørgsmål. Det kan ikke besvares politisk, men alene ud fra sagkundskab. Skal vi næste gang drøfte det nødvendige antal hjerteundersøgelser hos speciallæge? Mon ikke vi alle er bedst tjent med at overlade dette spørgsmåls løsning til den medicinske sagkundskab, og mon ikke adoptionsansøgere er bedst tjent med, at vi overlader det til socialcentrenes sagsbehandlere at afgøre, hvornår de finder det nødvendigt at indstille til specialundersøgelser, det være